

[Baanngaard.]

dighedsskat, skal vi være enige om den forenkling af skattesystemet, som er en forudsætning for en kildeskat eller en samtidighedsskat. Ministeren drog den konklusion, at så har jeg sagt, at vi ikke vil forhandle kildeskat, førend vi er færdig med forenklingen. Men jeg har virkelig ganske ligesom finansministeren forestillet mig, at disse forhandlinger skal foregå samtidig. Også dér sætter jeg streg under ordet „samtidig“. Sådan har jeg virkelig forestillet mig det, sådan var min tale ment, og så tror jeg, det skulle ligge klart.

Om skattefradragsreglen vil jeg gerne sige, at sådan som finansministeren nu argumenterer for at bevare den sidste rest af den i et nyt skatteforslag, tror jeg oprigtigt talt ikke han vil opretholde den. Det er ikke rigtigt, at vi andre har sagt, at der skal sættes et eller andet loft over beskatningen. Nej, det væsentlige er jo at finde et system, som kan give den samme fornemmelse af, at man ikke bliver udsat for tilfældige svingninger i beskatningen, som man mente at have via skattefradragsreglen, og finansministeren ved, at det system har vi anvist. Det, vi vil sikre gennem det radikale forslag, er, at ændringer af den skala, der skal vedtages, kræver nøjagtig den samme procedure i folketinget, som ændring af skattefradragsreglen kræver; så har vi totalt undgået skattefradragsreglens teknisk mindre heldige sider, og så har vi ophævet de uheldige virkninger af den.

Finansministeren sagde endvidere, at det ikke var rimeligt, at vi fra radikal side nu kom med en hel række andre ting, der først skulle undersøges. Hvis vi gjorde det, ville jeg være enig med finansministeren i, at det ikke var rimeligt; men det gør vi ikke. Det er et passeret stadium at opstille ting, man anmoder om at få undersøgt, og finansministeren vil lægge mærke til, at vi ikke nu henstiller til undersøgelse, men har anvist løsningen med hensyn til forenklingen; vi har udarbejdet forslaget; vi har selv foretaget undersøgelserne og draget

konklusionen. Derfor tror jeg, at vi som et fælles udgangspunkt for det arbejde, vi nu skal i gang med i udvalget, skal lade dette blive stående, at der er skabt et grundlag for, at vi samtidig kan få undersøgt problemerne — noget, som regeringen lægger så overordentlig vægt på, og noget, som også vi andre lægger overordentlig vægt på.

Men jeg må sige én ting mere til finansministeren angående fradragsene: man må ikke blive så sensibel, at man ikke vil tillade os andre at påpege de svagheder, vi finder i det fremsatte forslag. Jeg gjorde i min tale opmærksom på, hvordan disse fradrag virker, fradrag, der ikke er omkostningsbestemte, og som man derfor har andre bevæggrunde, andre motiver, til at sætte ind i skattelovgivningen. Sygekassefradraget nævnte jeg som eksempel og de skattebegunstigende opsparinger. Når nu disse fradrag giver den enorme overvægt af fordel til de højere indkomster, så er det, vi fra radikal side ikke ønsker at bevare dem. Men så er jeg også nødt til at gøre opmærksom på, at ved standardiserede fradrag bibeholder man nøjagtig den samme uønskede virkning. Det er derfor, jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at på dette punkt som på i øvrigt enkelte andre har man ikke nået den endelige og tilfredsstillende løsning ved det foreliggende forslag. Det er derfor, man skal kigge meget positivt på det radikale venstres forslag, for som jeg sagde før, dér er løsningen anvist.

Til statsministeren kun dette, at jeg ikke tvivler om, at statsministeren ved siden af de arbejdsgivere, som han allerede har talt med, vil kunne finde mange, som vil bekræfte, at efter deres opfattelse er en kildeskatteordning med opkrævningspligt for arbejdsgiveren ikke noget besværligt administrativt apparat. Men det er ikke overbevisende over for de betænkeligheder, vi andre har. Jeg tror, statsministeren skal prøve at forstå, at det, vi appellerer til, er, at statsministeren prøver at tænke i andre eksempler end de arbejdsgivere, som statsministeren her refererede, idet han nævnte